

46 A 9/2012 - 81

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a JUDr. Dalily Marečkové v právní věci žalobce **J. Ch.**, bytem , zast. JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1, proti žalované: **TIKANAS, s. r. o.**, se sídlem Marie Podvalové 334, 277 15 Tišice, zast. Mgr. Markétou Vítovou, advokátkou se sídlem 5. května 1050/66, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované,

t a k t o :

- I. Žalované se ukládá, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku vyřídila žádost žalobce ze dne 28. 9. 2011 o poskytnutí informace.
- II. Žalobce je povinen uhradit na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS 3946000912 částku 2.000,- Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna uhradit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 19.036,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se jako člen zastupitelstva obce Tišice na okrese Mělník domáhal žalobou ochrany proti žalované, která nevyhověla jeho žádostem z měsíců září až října 2011 o

poskytnutí informace o výši odměny sjednané v pracovní smlouvě ze dne 1. 1. 2009, kterou žalovaná uzavřela s ředitelkou žalované - Ing. V S . Podle žalobce se na jeho žádost vztahuje ustanovení § 82 písm. c) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). S odvoláním na citované ustanovení zákona o obcích žalobce konstatoval, že obec Tišice sice není zakladatelem žalované, ale je jejím jediným společníkem. Žalovaná nedostala své povinnosti a neposkytla mu nejpozději do 30 dnů od podání žádosti požadovanou informaci. Jednatelka žalované pouze, zjevně nepravdivě a účelově, žalobci sdělila, že jmenovaná osoba za výkon funkce žádnou odměnu nepobírala. Podle názoru žalobce nelze na ochranu proti nečinnosti v posuzovaném případě užít ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože vzniká otázka, který orgán by vůbec mohl vůči žalované vystupovat jako její nadřízený orgán. S ohledem na uvedené se s odkazem na ustanovení čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dále na čl. 8 Ústavy, ve spojení s čl. 17 odst. 5 Listiny a na čl. 4 Ústavy domáhal soudní ochrany ve smyslu ustanovení § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Navrhl, aby soud rozsudkem žalované uložil povinnost mu poskytnout do tří dnů od právní moci rozsudku úplné znění čl. III. odst. 1 pracovní smlouvy uzavřené dne 1. 1. 2009 mezi žalovanou a Ing. V S . Současně požádal o přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

K žalobě žalobce připojil kopie e-mailových žádostí a odpovědí žalované, konkrétně žádost ze dne 5. 10. 2011, v níž požádal podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) o pracovní smlouvu uzavřenou mezi žalovanou a Ing. V S . Žalovanou současně upozornil na povinnost odpovědět ve lhůtě 15 dní od doručení žádosti. Dne 13. 10. 2011 vyslovila žalovaná nesouhlas s užitím ustanovení informačního zákona, neboť podle jejího názoru není ve smyslu tohoto zákona povinným subjektem; s ohledem na uvedené (jako soukromý subjekt) žalobci sdělila, že mu požadovanou pracovní smlouvu neposkytne. Dne 24. 10. 2011 požádal žalobce znovu žalovanou o pracovní smlouvu, kterou uzavřela s Ing. V S a dále také o mandátní smlouvu, na základě které jmenovaná vykonávala funkci jednatelky žalované. Žalobce uvedl, že informace požaduje podle ustanovení § 82 písm. b) zákona o obcích a pokud mu požadované informace nebudou bezodkladně poskytnuty, obrátí se na odbor dozoru a kontroly Ministerstva vnitra ČR se žádostí o zjednání nápravy. Dne 7. 11. 2011 žalovaná zaslala žalobci požadovanou pracovní a mandátní smlouvu, ale v anonymizované podobě (v článku III. pracovní smlouvy byla výše mzdy jednatelky znečitelněná). Dne 22. 11. 2011 žalobce v podání označeném jako stížnost žalované vytkl neúplnost podané informace a požádal o nápravu, tj. o doplnění výše přiznaného měsíčního platu Ing. V S . Dne 6. 12. 2011 žalovaná v odpovědi uvedla, že Ing. V S žádnou odměnu za výkon funkcí nepobírala.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že podle jejího názoru nestíhá jednatele žalované ani žalovanou povinnost ve smyslu ustanovení § 82 písm. c) zákona o obcích. Podle žalované osoba jednatele nevykonává svou funkci jednatele v pracovněprávním vztahu, ale ve vztahu obchodněprávním, a proto jednatel není zaměstnancem společnosti, pro kterou funkci vykonává a pokud ustanovení § 82 písm. c) zákona o obcích stíhá povinností poskytnout požadovanou informaci zaměstnanci, pak povinným subjektem není ani žalovaná. Pokud žalobce požadoval podání informace podle informačního zákona, pak podle žalované postupoval v rozporu s ustanovením § 16a tohoto zákona, protože ani žalovaná ani její statutární orgán nejsou povinnými subjekty ve smyslu tohoto zákona. Navíc Ing. V

S žalované výslovně sdělila, že si nepřeje, aby žalobce o výši jejích příjmů informovala a pokud by i přes její nesouhlas takto postupovala, bude její jednání považovat za porušení práva na ochranu osobních údajů. S ohledem na uvedené žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby v plném rozsahu; současně požádala o přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Při soudním jednání účastníci na svých stanoviscích setrvali.

Krajský soud usnesením ze dne 14. 8. 2012, č.j. 46 A 9/2012-46, žalobu odmítl, neboť ji posoudil jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem s tím, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat pouze vydání rozhodnutí nebo osvědčení, nikoli odpovědi podle § 82 písm. b) zákona o obcích. Podle krajského soudu neměla žalovaná povinnost vydat v předmětné věci rozhodnutí. Krajský soud poukázal na formulaci petitu, jímž se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované (zaslání úplného znění čl. III. odst. 1 pracovní smlouvy uzavřené mezi žalovanou a Ing. S) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána ve lhůtě předvídané v § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Žalobce se dozvěděl o tom, že mu nebude odpověď poskytnuta z přípisů žalované ze dne 7. 11. a ze dne 6. 12. 2011, žalobu však podal až dne 21. 2. 2012.

Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 19. 2. 2013, č.j. 8 Aps 5/2012-47, usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

NSS v prvé řadě vyslovil nesouhlas s posouzením žaloby jako žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, stejně jako s následným odmítnutím žaloby, coby opožděné. NSS odkázal na judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek ze dne 15. 10. 2010, č.j. 2 Ans 7/2010-175, a přisvědčil žalobci, že pro poskytování informací podle § 82 zákona o obcích je třeba použít informační zákon. Podle NSS povaha povinného subjektu podle informačního zákona mu totiž umožňuje, aby plnil všechny své procesní povinnosti, které z tohoto zákona plynou. NSS označil jako nelogické, aby „...při poskytování jednoho typu informací povinný subjekt poskytoval žadatelům o informace veškerý **procesní komfort** zaručený informačním zákonem, zatímco v případě informací poskytovaných podle jiných zákonů nikoliv. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od této judikatury odchýlit, a to ani s ohledem na skutečnost, že okruh oprávněných subjektů podle § 82 zákona o obcích je omezen pouze na členy zastupitelstva obce.“ Dále se ve zrušujícím rozsudku zabýval otázkou, zda žalovaná (společnost s ručením omezeným) je povinným subjektem podle informačního zákona. NSS nepochyboval, že odpověď na tuto otázku je kladná, neboť tuto otázku posuzoval podle celkem pěti kritérií § 2 informačního zákona a odkázal opět na ustálenou judikaturu (viz např. rozsudky ze dne 29. 5. 2008, č.j. 8 As 57/2006 - 67, č. 1688/2008 Sb. NSS, či ze dne 6. 10. 2009, č.j. 2 Ans 4/2009 - 93, č. 1972/2010 Sb. NSS), ale také na rozhodnutí Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, či ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06) a dospěl k závěru, že žalovaná sice nebyla zřízena obcí, ale obec je v současné době jejím jediným vlastníkem (viz zápis v obchodním rejstříku dostupném na <http://www.justice.cz/xqw/xervlet/insl/index>). NSS neshledal důvod, proč by mělo být rozlišováno mezi právními osobami, které si obec založila sama, a právními osobami, které obec nezaložila, ale v nichž vlastní 100 % obchodní podíl. Současně dodal, že: „...pokud by byl přijat závěr, že pouze osoby zřízené obcí mohou být veřejnými institucemi, pak by mohlo dojít k obcházení informačního zákona nebo zákona o obcích. I když žalovaná vznikla na základě soukromoprávního úkonu a zřizovatelem nebyla obec, tyto skutečnosti samy o sobě nevylučují povahu žalované jako veřejné instituce.“ NSS dále uvedl, že: „...

žalovaná je společností s ručením omezeným, na kterou se v plném rozsahu vztahují příslušná ustanovení obchodního zákoníku, a to i v oblasti vytváření orgánů společnosti, subjektem vytvářejícím jednotlivé orgány žalované je však obec jakožto jediný společník žalované.“ Podle NSS tak má obec rovněž plnou kontrolu nad činností žalované. Protože existenci předmětného dohledu nad činností posuzovaného subjektu nelze vykládat jen jako vrchnostenskou kontrolu (ale spíše jako dohled, který může konkrétní subjekt vykonávat ve vztahu k jinému konkrétnímu subjektu, byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku, viz rozsudek čj. 8 As 57/2006 – 67), pak rovněž obec jako jediný společník žalované může zcela nepochybně vykonávat dohled nad činností žalované. Vzhledem k tomu, že mezi předmět činnosti žalované zapsaný v obchodním rejstříku patří mimo jiné „provozování vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu“, pak i tento, byť jen částečně veřejný, účel směřuje podle NSS k naplnění shora popsáných znaků veřejné instituce a vedl NSS k závěru, že z hlediska povinnosti poskytovat informace u žalované převažují znaky typické pro veřejnou instituci, a že **žalovaná je povinným subjektem ve smyslu § 2 informačního zákona**. NSS dodal, že povaha žalované s sebou nese povinnost poskytovat informace v režimu informačního zákona, ať již je žádost o informace podána podle informačního zákona nebo jiného právního předpisu, který proces poskytování informací samostatně neupravuje. NSS zdůraznil, že se žalovaná nemůže zprostit povinnosti poskytnout žalobci „procesní komfort“ informačního zákona poukazem na to, že není na režim informačního zákona připravena nebo že s ohledem na charakter obchodní společnosti nemá vnitřní strukturu uzpůsobenu tak, aby bylo možné rozhodovat ve dvou stupních. K tomu dodal, že pokud je povinný subjekt povinným subjektem podle § 2 informačního zákona, je jeho propojení se státem (resp. veřejnoprávním subjektem) natolik intenzivní, že mu mohou být uloženy i povinnosti, které jsou jinak typicky ukládány pouze státu (zde NSS odkázal na rozsudek ze dne 15. 10. 2010, čj. 2 Ans 7/2010 - 175). Dále doplnil, že povinností žalobce (žadatele o informace) není právně kvalifikovat, podle jaké zákonné normy se domáhá informace na povinném subjektu. Naopak úkolem povinného subjektu je posoudit, o jaké informace se ve skutečnosti jedná a podle kterého právního předpisu má postupovat při jejich poskytnutí, případně jejich odepření (zde opět odkázal na rozsudek ze dne 15. 10. 2010, čj. 2 Ans 7/2010 - 175). Za popsané situace označil za nerozhodné, že v žádosti adresované žalované stěžovatel uvedl § 82 písm. b) zákona o obcích, zatímco v žalobě uvedl, že žádal o informace podle § 82 písm. c) téhož zákona. NSS uvedl, že nepřehlédl, že žalobce žádal žalovanou o poskytnutí předmětné informace nejprve podle informačního zákona a teprve poté, kdy mu žalovaná nesprávně sdělila, že není povinným subjektem podle tohoto zákona, požádal o informaci podle zákona o obcích. NSS dodal, že žádost o poskytnutí kopie pracovní smlouvy zaměstnankyně žalované, včetně údaje o výši mzdy, by spadala i pod § 8b informačního zákona, podle něhož povinný subjekt, který je příjemcem veřejných prostředků, poskytne mimo jiné informaci o výši, účelu a podmínkách poskytnutých veřejných prostředků. Nejvyšší správní soud proto zdůraznil, že bylo úkolem žalované, aby podle obsahu žádosti vyhodnotila, podle kterého ustanovení a případných omezení, která se k němu vztahují, měla žádost o informaci vyřídit.

S ohledem na povahu řízení na ochranu proti nečinnosti však NSS nepředjímal závěr, zda žalovaná měla požadované informace poskytnout, nebo rozhodnout o odmítnutí žádosti.

Dále se ve zrušujícím rozsudku NSS velmi podrobně zabýval otázkou důležitou pro posouzení přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti, a to zda žalobce bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu, stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (dle § 79 s. ř. s.). V této souvislosti uvedl, že pokud by tomu tak nebylo, krajský soud by zcela správně žalobu odmítl, byť z jiných důvodů.

Podle informačního zákona je možné bránit se proti nečinnosti žalovaného stížností podle § 16a odst. 1 písm. b), pokud informace nebyla poskytnuta po uplynutí stanovených lhůt nebo nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nebo podle § 16a odst. 1 písm. c), pokud informace byla poskytnuta jen částečně a o zbytku nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Zde NSS poukázal na situaci, kdy žalovaná zaslala stěžovateli požadovanou pracovní smlouvu, v níž však výše mzdy Ing. S. byla začerněna. Žalobce zaslal žalované „stížnost“ na odpověď na žádost o informace dle zákona o obcích, v níž žádal o doplnění poskytnuté informace o sdělení výše platu. NSS uvedl, že toto podání lze podle obsahu považovat za stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, kterou žadatel o informaci může podat, byla-li informace poskytnuta jen částečně a o zbytku nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Sdělení žalované ze dne 6. 12. 2011 (podle něhož „paní V.S. žádnou odměnu z titulu svých funkcí nepobírala“) za rozhodnutí o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona neoznačil a ani za rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci podle § 16a odst. 6 písm. c), kdy nadřízený orgán převezme vyřízení žádosti. NSS zdůraznil, že sdělení nebylo vydáno nadřízeným orgánem, jednalo se o e-mail zasláný jednatelkou žalované, která se stěžovatelem komunikovala od počátku. Především však zmíněné sdělení nenaplnilo formální ani materiální znaky rozhodnutí. V této souvislosti NSS důrazně upozornil na povinnost žalované rozhodnout o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona s tím, že tuto povinnost nelze omezit jen proto, že si této povinnosti nebyla dosud vědoma a není na ni v současné době fakticky ani organizačně připravena. Právě s ohledem na ustálenou judikaturu NSS dodal, že: *„...ochrana podle informačního zákona směřující proti nečinnosti nadřízeného orgánu při vyřizování stížnosti nevyklučuje v některých případech možnost, aby žadatel o informace podal žalobu přímo proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. Po žadateli totiž nelze spravedlivě požadovat, aby se nejprve soudně bránil nečinnostní žalobou proti nečinnosti při vyřizování stížnosti a teprve potom proti nečinnosti při vyřizování samotné žádosti o informaci. Takový požadavek by nemohl vést ke skutečné, účelné a účinné ochraně ústavně zaručených práv. Za bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s. se proto považuje podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, pokud o ní není rozhodnuto ve lhůtě stanovené zákonem (blíže viz např. rozsudky ze dne 28. 2. 2011, čj. 2 Ans 9/2010 - 56, či ze dne 29. 10. 2009, čj. 4 Ans 4/2009 - 86).“* Podle závěru NSS žalobce bezvýsledně vyčerpal opravné prostředky ve smyslu § 79 s. ř. s., protože nadřízený orgán nerozhodl o jeho stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě. **Žaloba podaná žalobcem proti nečinnosti žalované byla proto přípustná.** Krajskému soudu NSS vytkl, že pochybil, pokud posoudil žalobu jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, nikoliv jako žalobu na ochranu proti nečinnosti, porušil tím právo stěžovatele na přístup k soudu, a v důsledku toho žalobu odmítl jako opožděnou. NSS proto usnesení krajského soudu jako nezákonné zrušil a věc vrátil v souladu s ustanovením § 110 odst. 1. s. ř. s. tomuto soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení krajský soud zavázal svým právním názorem v rozsudku vysloveným a dodal, že o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s.

Krajský soud v dalším řízení postupoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání. V tomto řízení byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku NSS a právě na jeho základě dospěl k závěru, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu § 2 informačního zákona, a že žalobce bezvýsledně vyčerpal opravné prostředky ve smyslu § 79 s. ř. s., když žalovaná, nedostála své povinnosti rozhodnout o stížnosti žalobce podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona v zákonem stanovené patnáctidenní lhůtě.

S ohledem na uvedené shledal krajský soud žalobu proti nečinnosti žalované přípustnou, a proto žalobě vyhověl. Ve stanovené lhůtě uložil žalované vyřídit žádost žalobce o informaci ze dne 28. 9. 2011, přičemž současně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010 – 79, ve kterém NSS uvedl, za jakých podmínek je povinný subjekt povinen poskytnout informace o prostředcích, které jsou konkrétním osobám vypláceny z veřejných rozpočtů s tím, že se v něm také zabýval otázkou, zda a za jakých podmínek je povinný subjekt povinen poskytnout informace o prostředcích, které jsou konkrétním osobám vypláceny z veřejných rozpočtů. NSS zde posuzoval tuto otázku v souvislosti s ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů.

Ve výroku pod bodem II. pak soud uložil žalobci povinnost uhradit soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, neboť po předchozím odmítnutí žaloby mu byla předmětná částka soudem vrácena.

O nákladech řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., úspěšnému žalobci proti neúspěšné žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení celkem ve výši 19.036,- Kč. Jedná se v první řadě o částku 2.000,- Kč za soudní poplatek za řízení před Krajským soudem v Praze a částku 5.000,- Kč za řízení o kasační stížnosti. Dále představují náklady řízení odměnu advokáta za zastoupení žalobce v řízení před krajským podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif, dále jen „vyhláška“). Konkrétně v řízení ukončeném usnesením ze dne 14. 8. 2012, jsou to tři úkony právní služby ve výši 6.300,- Kč (3 x 2.100,- Kč), převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast při jednání před krajským soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky], a tři režijní paušály celkem 900,- Kč (3x 300,- Kč) podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky. Soud žalobci přiznal rovněž cestovné za cestu k jednání osobním vozem Peugeot 206 (dle technického průkazu palivo motorová nafta, průměrná spotřeba 4,467 l/100 km, cena paliva 34,70 Kč/l, paušál 3,70 Kč/km) z Tišice do Prahy a zpět celkem 82 km, ve výši 430,- Kč. Krajský soud žalobci nepřiznal náhradu za vedlejší úkon ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 vyhlášky, neboť dle soudního spisu žádný z úkonů ve vyhlášce citovaným úkonům neodpovídá. Za kasační stížnost před NSS soud žalobci přiznal náhradu za jeden úkon právní služby ve výši 2.100,- Kč (dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky a za režijní paušál 300,- Kč celkem 2.400,- Kč. Přiznanou částku 10.030,- Kč pak soud navýšil o 20% DPH, tj. o částku 2.006,- Kč, neboť zástupce žalobce byl a je plátcem DPH, jak soudu doložil. Celkem činí náklady řízení 19.036,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. března 2014

Olga S t r á n s k á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková